

Rigsdagens Side med større Agtpaagivenhed hør vaages over de Skridt, som Regeringen fremtidig paa egen Haand maatte ville foretage sig, og at, hvis der ved saadanne Dispositioner fremtidig af Administrationen maatte blive begaaet Fejl, ville disse savne enhver Undskyldning og blive dobbelt utilgivelige.

Jeg kommer dernæst endelig til en Række Ændringsforslag, som ere stillede af Konseilspræsidenten til Afsnit paa Finansloven, som henhøre under andre Ministre. Der er 4 saadanne Ændringsforslag, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 38, 55, 199 og 200. Det første af disse vedrører Landbrugsministerens Budget, det andet Justitsministerens og de to sidste Finansministerens. De angaa de Spørgsmaal, som vi allerede ved 2den Behandling udførlig og indgaaende forhandlede om, nemlig Honorarerne til Personer, som ere konstituerede i visse Embeder, som tidligere vare beklædte af nuværende Ministre, og som nu staa ledige. Naar jeg spørger mig selv, hvad Meningen er med, at Regeringen nu stiller Forslag om at kuldkaaste den Afgørelse, som Folketinget har vedtaget ved 2den Behandling, saa maa jeg dertil svare, at det ved jeg ikke. Og naar jeg spørger, hvad Tanken er med, at Konseilspræsidenten, Ministeriets Chef, træder frem som den, der stiller Forslagene — noget saa ganske usædvanligt — paa de andre Ministres Vegne og vedrørende deres Budgetter, saa maa jeg svare, at det ved jeg heller ikke. Vi have i Finansudvalget talt om disse Forslag saavel med Konseilspræsidenten som med de enkelte Ministre, men vi have ikke faaet nogen Oplysning eller Udtalelse ud over det, som er fremkommet her allerede ved den tidligere Behandling. Jeg maa derfor ganske afvente den Motivering, som Konseilspræsidenten maatte ville give af de Forslag, han her har stillet. Maaske er det slet ikke den ærede Ministers Mening at ville give nogen som helst Motivering. Ved 2den Behandling havde han sendt Finansudvalget en Skrivelse om disse Tvistemaal, men da vi kom til Forhandlingen her i Salen, overlod han Diskussionen til den ærede Justitsminister. Det er maaske hans Tanke at gøre det samme nu, saaledes at Justitsministeren optræder som en Slags, jeg ved ikke, om jeg skal sige Overkonseilspræsident eller Overhovmester. For mit eget Vedkommende vil jeg kun for at spare Tid kortelig genkalde i Erindringen, hvad det drejer sig om. Ved dette Ministeriums Udnævnelse blev der ledig en hel Række

af Embeder, de vare 5 i Tallet, som alle endnu henstaa ubesatte. Et af dem varetages slet ikke, det er et Professorat ved Universitetet, medens de 4 andre varetages ved Konstitution. Noget lignende ved jeg ikke nogen Sinde tidligere er forekommet. Det er hændt af og til, at et Embede har henstaaet ubesat en vis Tid som Retrætepost for en Minister, men jeg ved ikke, at det er hændt nogen Sinde, at et halvt Dusin Embeder lige fra et Ministeriums første Dannelse er blevet holdt ledige til Ministrenes Disposition, mindst af alt Embeder af denne særlige Art, honorarlønnede Embeder, bestemte til at benyttes som Ekstraerhverv, givende Ekstraindtægter for Folk, der i øvrigt beklæder andre Embeder. At dette er ganske uforeneligt med Stats-tjenestens Tarv, er noget, der ligger lige for Døren. Embeder ere oprettede i det offentlige Interesse, og naar de kunne henstaa ubesatte i ubestemt og ubegrænset Tid, ere de overflødige og bør nedlægges. Der findes imidlertid i Lovgivningen ingen Bestemmelse, der foreskriver en bestemt Tidsfrist, inden hvilken et ledigt Embede skal være besat. Der findes vel Paabud fra Tiden før 1848, der imidlertid væsentlig ere af administrativ Art og som i alt Fald ikke foreskrive nogen bestemt bindende Tidsfrist. Derimod har Lovgivningen ad anden Vej, nemlig gennem de Regler, som ere givne for, hvad der skal være gældende i Konstitutionstilfælde, utvetydigt tilkendegivet sin Villie om, at Embeder ikke bør staa ledige længer end højst fornødent. Det er de Regler, der findes i Lov af 26de Marts 1870, hvor der gives bestemte og bindende Forskrifter, der begrænse det Vederlag, der maa ydes de Personer, der konstitueres i ledige Embeder. Særlig betydningsfulde ere de Regler, der ere givne for de Tilfælde, som netop her foreligge, hvor det er en Embedsmand, der konstitueres i et ledigt Embede, og som forener sit eget hidtidige Embede med det, hvori han konstitueres. Dette Tilfælde vil særlig fremkomme ved de honorarlønnede Embeder, idet det jo er sjældent, at en Embedsmand bestrider et egentlig pensionsberettiget Embede sammen med sit eget. For disse Tilfælde er det bestemt, at saafremt Embedsledigheden vedvarer ind i et nyt Finansaar, skal det Honorar, der gives den konstituerede, fastsættes ved Finansloven. Der er derigennem givet Rigsdagen Adgang til at have Indseende med, at Embeder ikke henstaa ubesatte længere Tid end nødvendigt, idet Rigsdagen gennem